

דברות קודש

מאת
ב"ק מרן אדמו"ר שליט"א

פרשת תרומה

כל הזכויות שמורות
ל'איגוד חסידי בוסטון' {ע"ד}
שע"י קהל 'קדושת פינחס' באסטאן
רח' נועם אלימלך 2 ביתר עילית.

להנצחות לדגל שמחה

או לעילוי נשמת

ניתן לשלוח מייל:

A0799326426@GMAIL.COM

058-325-4668

עיצוב וסדר:

א.ש. אשדוד

0527627127

תוכן הענינים

פרשת תרומה

- מתוך שמחת שלום זכר - ליל שב"ק פרשת תרומה תשפ"ג.....ג
מתוך קידושא רבא שב"ק פרשת תרומה תשפ"ג.....ה

שב"ק פר' משפטים ד"ה אדר א' תשפ"ד

- עדיבת השולחן הטהור ליל שב"ק.....ז
קידושא רבא בצפרא דשבתא.....ט
דעוא דרעוין.....יב

שיחות קודש

- להיים לציון שנה ללימוד ספה"ק זרע שמשון בכולל ש"ס דקהילתינו.....יד

תולדותיהם של צדיקים

- הרה"ק רבי יהושע מריביטש זי"ע.....טז
הרה"ק רבי אהרן מבייטש זי"ע.....טז

פרשת תרומה

(שם לד כח) 'ויהי שם עם ה' ארבעים יום וארבעים לילה לחם לא אכל ומים לא שתה'. ובכל זאת אומרת התורה 'ויקחו לי תרומה' לבניית המשכן, שהגם שמושה רבינו הניע לדרגא של מלאך כשעלה להר, 'לחם לא אכל ומים לא שתה', בכל זאת התאוה כבודו ית' כביכול שיהיה לו דירה בתחתונים.

ובזה יש לפרש כוונת הבעל הטורים במה שכתב שתרומה מרמז על אותיות מ' תורה, שהתורה שניתנה למ' יום. לרמז על ענין סמיכות זו כדאמרן.

ויקחו לי תרומה וגו' (שמות כה ב).

כ"ק אאזמו"ר זי"ע היה רגיל לומר בשם הבעל הטורים, שתרומה מרמז על אותיות מ' תורה, שהתורה שניתנה למ' יום.

ונראה לומר שפסוק זה נאמר בסמיכות לפסוק שנאמר בענין מתן תורה בסוף פרשת משפטים (שם כד יח) 'ויבא משה בתוך הענן ויעל אל ההר ויהי משה בהר ארבעים יום וארבעים לילה'. וכמו כן אנו מוצאים עוד פסוק בענין זה בפרשת כי תשא

מתוך שמחת שלום זכר - ליל שב"ק פרשת תרומה תשפ"ג

שהם ואבני מלאים לאפוד ולחשן (שמות כה ג-ז).

האור החיים הק' דקדק למה כתב אבני שוהם ואבני מלואים בסדר אחר כל הי"א מינים, ומן הראוי

וזאת התרומה אשר תקחו מאתם זהב וכסף ונחשת. ותכלת וארגמן ותולעת שני ושש ועזים. ועורות אילים מאדמים ועורות תחשים ועצי שטים. שמן למאור בשמים לשמן המשחה ולקמרת הסמים. אבני

היה לו לסדרם קודם זהב וכסף כי הם מעולים מהם.

ובספר מדבר קדש מביא לתרץ בשם השר שלום מבצלזא זי"ע, הדנה ההתקדשות והתחברות של בני ישראל אהוב וחביב ביותר לפני הקב"ה, ולכן הקדימה תורה הנדבות שהביאו כלל ישראל ביחד, אבל אבני שוהם ואבני מילואים נאמרו באחרונה מפני שלא הביאו זאת רק הנשיאים דכתיב (שם לה כו) 'והנשיאים הביאו את אבני השהם ואת אבני המלאים לאפוד ולחשן', כי נדבת ציבור היתה חשובה יותר בעיני המקום.

ומוסיף עוד, דמשו"ה נמי הקדים הכתוב אבני שוהם לאבני מילואים, כי אבני שוהם היו לאפוד, ועל שתי אבני השוהם חרטו על כל אחת את שמותיהם של ששה מבני ישראל כדכתיב שם (שמות כח ט-י) 'ולקחת את שתי אבני שוהם ופתחת עליהם שמות בני ישראל, ששה משמותם על האבן האחת ואת שמות הששה הנותרים על האבן השנית', אבל על אבני המילואים, דהיינו אבני החושן חרטו על כל אבן שם של שבט אחר, והוא הפירוד, ולכן הוקדמו אבני האיפוד המורים יותר על האחדות, ע"כ.

ועלה בליבי לומר כוונה במה שהקדים שאר הדברים לאבני שוהם ואבני המילואים, בהקדם מה שאמרו חז"ל (יומא עה.) על מה דכתיב (שמות לו א) והם הביאו אליו עוד נדבה בבוקר בבוקר, מאי בבוקר בבוקר, מדבר שירד להם בבוקר בבוקר, מלמד שירדו להם לישראל אבנים טובות ומרגליות עם המן, וזה מה שכתוב 'והנשיאים הביאו את אבני השהם', תנא נשיאים ממש וכן הוא אומר (משלי כה יד) נשיאים ורוח וגשם אין.

ובמזו כן מובא בתרגום יונתן בן עוזיאל (שמות לה כו) וענני שמיא אזלין לפישון ודליין מתמן ית אבני בורלות חילא וית אבני אשלמותא לשקעא באיפודא ובחושנא ומחתן יתהון באנפי מדברא אזלין רברבני ישראל ומייתן יתהון לצרוך עיבידתא.

והנה ישנו משל ידוע, שברוסיה היה צו מבית המלוכה שכל מה שיש לאנשים בכל שטח המלוכה צריכים לתת חצי לבית המלוכה. שאל הצאר לאחד מן הנתינים שלו אם היה לך שדה האם היית נותן חצי לבית המלוכה, ענה לו האיכר כן, שאל אותו שוב, ואם היה לך פרה האם היית נותן חצי לבית המלוכה, ענה לו האיכר כן. ואם היה

לך עוף, האם היית נותן חצי לבית המלוכה, ענה לו האיכר לא. תמה הצאר על זה: למה כששאלתי אותך על השדה, ענית לי שהיית נותן חצי לבית המלוכה, וכששאלתי אותך על הפרה, ענית לי שהיית נותן חצי לבית המלוכה. ואם כן למה כששאלתי אותך על העוף, ענית לי שאתה לא מוכן לתת חצי לבית המלוכה. ענה לו האיכר, בגלל ששדה ופרה אין לי, וממה שאין לי אני מוכן לתת חצי לבית המלוכה, אבל עוף יש לי וממה שיש לי איני מוכן לתת לבית המלוכה חציו.

בן הם הדברים בתרומת המשכן, אבני שוהם ואבני מילואים ירד להם משמים, ולכן נתינתם לא היתה כל כך חשובה, משא"כ זהב וכסף שהיו להם לישראל ממצרים וביזת הים, ובני ישראל הרגישו שקיבלום כתמורה למה שהם סבלו במצרים, ולכן היה קשה להם לתרום אותם למשכן, אך עכ"ז הביאום לתרומת המשכן, ולכן מנאם בתחילה.

יעזור השי"ת שנוכה שיהיה לנו חלק בבנין בית המקדש בביאת גוא"צ בב"א.

מתוך קידושא רבא שב"ק פרשת תרומה תשפ"ג

שב"ק פר' משפטים ד"ח אדר א' תשפ"ד

עדיבת השולחן הטהוד ליל שב"ק

שבת בומר אזמר בשבחין שחיבר האריוז"ל 'בווין תתקטר', שהמילוי של אות ו' הוא בשלשה אופנים, ו"ו - וא"ו - וי"ו, ו"ו הוא בגימטריא שתיים עשרה כמנין שבמי י-ה, ומרמוז לישראל, וא"ו הוא בגימטריא שלש עשרה כמספר אח"ד, שמרמוז על קודשא בריך הוא, וי"ו הוא בגימטריא עשרים ושתיים כמספר כ"ב אותיות התורה, שמרמוז לתורה, וזהו 'בווין תתקטר', היינו כי באות ו' קשורים קודשא בריך הוא וישראל ואורייתא.

ולפי דברים אלו יש לכאר בדברי רש"י, שכל מקום שנאמר אלה פוסל את הראשונים, ואלה, מוסיף על הראשונים (שמו"ר ל ב), מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני. שדברי רש"י אלו מכוונים למה שפירש בפסוק הראשון שבתורה (בראשית א א), 'בראשית ברא' - אין המקרא הזה

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם (שמות כא א). ופירש רש"י 'אלה המשפטים' - כל מקום שנאמר אלה, פוסל את הראשונים, ואלה, מוסיף על הראשונים (שמו"ר ל ב), מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני.

אמרו חז"ל (אבות ו ו) שכל האומר דבר בשם אומרו מביא גאולה לעולם, שנאמר (אסתר ב כב) 'ותאמר אסתר למלך בשם מרדכי'. והנה אמר לי הרה"ח רבי שלום ישראל קץ הי"ו בשם הרה"צ רבי משה ווינבאך שליט"א, שהתיבה 'ואלה' בפסוק זו, הוא ראשי תיבות 'ליהודים היתה אורה' (שם ח טז), והו' מוסיף 'ושמחה וששון ויקר'.

ויש להוסיף על דבריו על פי דברי זקני הרה"ק רבי דוד מלעלוב זי"ע שמבאר מה שאנו אומרים כליל

היה אומר מלו מילנין וקלמין לבני, כך אילולי שצפה הקב"ה שאחר כ"ו דורות ישראל עתידין לקבל את התורה, לא היה כותב בתורה 'צו את בני ישראל, דבר אל בני ישראל.

כשאישי יהודי יודע שישראל עלה במחשבה תחילה, זה מביא את האדם לשמחה. והו' מוסיף הוא על ענין ראשון, על הראשית, שהקב"ה ברא עולמו בשביל ישראל שנקרא ראשית, ובשביל התורה שנקרא ראשית, מה הראשונים מסיני, דהיינו התורה שנקרא ראשית כדאמרן.

בשבוע הבעל"ט (ב' אדר) יחול יומא דהילולא של כ"ק אדמו"ר הבית ישראל מגור זצ"ל, פעם סיפר משל לאדמו"ר מטאלנא זצ"ל, על בן כפרי עם הארץ ששכר לו אביו מלמד בכסף רב על מנת ללמדו את צורת האותיות ונקודותיהם. כשהגיע אביו לראות את עבודת המלמד ואת ידיעותיו של בנו התנצל המלמד שב"ה בנו בקי בכל האותיות חוץ מאות ה' שאינו מוכן בשום פנים ואופן לומר מה נמצא תחת הה'. אביו התפלא וציוה על בנו שיאמר האותיות, והנה בנו ב"ה יודע היטב, מגיע הוא לאות ה' ומבקש ממנו לומר ואינו רוצה,

אומר אלא דורשני, כמו שאמרו חז"ל (בראשית רבה א ו) בשביל התורה שנקראת ראשית דרכו (משלי ה כב), ובשביל ישראל שנקראו ראשית תבואתו (ירמיה ב ג). וזהו הכוונה מה הראשונים מסיני, דהיינו בשביל התורה שנקראת ראשית.

והנה איתא בגמרא (תענית כט). משנכנס אדר מרבין בשמחה, וידוע שהתיבה 'בשמחה' הוי אותיות 'במחשבה', ויש לומר לפי מה שאמרנו שהתיבה 'ואלה' בפסוק זה הוא ראשי תיבות 'ליהודים היתה אורה' (שם ח טז), והו' מוסיף 'ושמחה', שהכוונה למה שמובא במדרש (בראשית רבה א ד), ששה דברים קדמו לבריאת העולם. יש מהן שנבראו, ויש מהן שעלו במחשבה להבראות. התורה, והכסא הכבוד, נבראו. האבות, וישראל, ובית המקדש, ושמו של משיח, עלו במחשבה להבראות. ר' הונא ור' ירמיה בשם רבי שמואל בר ר' יצחק אמרו, מחשבתן של ישראל קדמה לכל דבר. משל למלך שהיה נשוי למטרונה אחת ולא היה לו ממנה בן. פעם אחת נמצא המלך עובר בשוק, אמר, מלו מילנין וקלמין זו לבני והיו הכל אומרי, בן אין לו והוא אומר מלו מילנין וקלמין זו לבני, אלולי שצפה המלך שהוא עתיד להעמיד ממנה בן, לא

להיות בשמחה, ואם לא, יפול ממדרגתו ויגיע רחוק מאוד בעבירות, וזה 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה' היינו תחת שיש כאן משהו מוחבא גרוע יותר כמו הטלה הנגוב.

פעם אמר הבית ישראל בדרך צחות, שלחביטוי 'אויף גערוימט' יש משמעות כפולה, ביטוי זה ייאמר על אדם שמרוםם ושמח הוא, וגם על מקום שנקי הוא מכל פסולת, ושניהם אחד הם, כי בכח השמחה יטהר האדם עצמו.

ונראה לומר שענין זה מרמז שהזמן היחיד בתורה שנקרא 'זמן שמחתינו', הוא חג הסוכות, אחרי שיהודי מטהר עצמו מכל העבירות ביום כיפור, אז הוא יכול להיות באמת בשמחה.

יעזור השי"ת שנוכה לעבוד את בוראינו בשמחה ובטוב לבב, עדי נוכה לביאת גוא"צ בב"א.

התרגו האב ואמר לו באם לא תאמר ארביין לך, בכה הבן ואמר אבא אתה רוצה שאני יאמר, הרי הזהרת אותי לא לומר, ולא הבינו כוונתו. הסביר הילד, שאביו גנב טלה קטן מהשכן והחביאו תחת השחת בחצר והזהיר אותו לא לגלות מה מוטמן תחת השחת. הילד בתמימותו חשב שהה' היא השחת המדוברת שהרי בשפת האידיש לשחת קוראים הא ולכן לא רצה לגלות.

אמר הבית ישראל, שהמשל הזה הוא הסבר על מה שכתוב בתוכחה 'תחת אשר לא עבדת את ה' אלוקיך בשמחה ובטוב לבב מרוב כל' (דברים כה מז), שכל המפרשים שואלים מדוע מגיע על אי שמחה עונשים כה כבדים, והרבי ר' העניך מאלכסנדר זי"ע ענה על כך שאין הכוונה רק לאי השמחה, אלא שיהודי שאינו בשמחה מסתמא יש משהוא שגרוע יותר מתחת זה, ועל זה מגיע עונש כבד, מכיון שיהודי צריך

אנחנו שרים את הניגון הזה כי איתא בגמרא (ביצה טו:) הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר שנאמר (תהלים צג ד) 'אדיר במרום ה'.

אחרי ששרו הניגון 'מקולות מים רבים וכו'... אדיר במרום ה'. 'ווען איך וואלט גיהאמט כוח וכו'... שבת היום לה'. פתח רבינו ואמר:

דינא בהדי נכרי לישתמיט מיניה באב דריע מזוליה, ולימצי נפשיה באדר דבריא מזוליה.

אנו נמצאים בשעת מלחמה שיש לנו דין עם הגוים, וכשמתחיל חודש אדר שבריא מזוליה יעזור השי"ת שיקייים בנו ו'נהפוך הוא אשר ישלמו היהודים המה בשונאיהם'.

והנה הקשר בין שבת לחודש אדר הוא כמו שאנו אומרים בליל שבת בזוהר הק' (שמות תרומה קלה:): 'וכל שולמני רוגזין ומארי דינא כלהו ערקין, ולית שולמנא אחרא בכלהו עלמין'. ולגבי חודש אדר אמרו חז"ל (תענית כט) כשם שמשנכנס אב ממעטין בשמחה, כך משנכנס אדר מרבין בשמחה. הלכך בר ישראל דאית ליה

קידושא רבא בצפרא דשבתא

בין האומות, כאשר אף גוי אשר עניני הריגה ורציחה מתועבים בעיניו, מ"מ כאשר יעמוד אדם לנגדו בדבר שלפי ראות עיניו הוא מוזיק לו, יסכים להרגו, ונכון בלבו שמוצדק ואמת לעשות כן. ומזה מוכח דרך על פי משפטי התורה בלבד ידון הדין לאמתו, ומבלעדיו ידמה בלבו ישרות השכל, ובאמת ירחק ממנו עד מאוד.

והיה רגיל זקיני ז"ל להזכיר בענין זה, מה שהיה בתקופת מלחמת ויטנאם לאחר שנהרגו רבים במלחמה, היו אנשים שציידו בהפסקת הלחימה, וכדי להשפיע על דעת הקהל ערכו הפגנות למען הדבר. ופעם אחת נערכה

ואלה המשפטים אשר תשים לפניהם (שמות כא א). ופירש רש"י 'ואלה המשפטים' - כל מקום שנאמר אלה, פוסל את הראשונים, ואלה, מוסיף על הראשונים (שמו"ד ל ב), מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני.

כ"ק אאזמו"ר זי"ע מבאר כוונת דברי רש"י, והנה רצון ה' היה שידעו דאף המשפטים שנראים מצד השכל האנושי, עם כל זאת הם רק מצד רצונו יתברך, כי המשפט לאלקים הוא, וצריך להיות עשייתם בבחינת חוקים. וחובה על האדם לדעת כי לא השכל מחייב את ההלכה, אלא ההלכה מחייבת את השכל. ובמוחש יש לראות

הפגנה בווינגטון, מול הבית הלבן, וכאשר ראו אנשי המשטרה שהמפגינים הולכים ומתקרבים לכיוון הבית הלבן, הניחו מחסומים לעכבם, שלא יוכלו להתקרב. ולפתע נשמעו קולות בין המפגינים, שיתחילו להרוג את אנשי המשטרה המעכבים אותם. ואמר זקני דהלא פלא גדול הוא שעל אף שהמפגינים בעצמם כל טעם ביאתם היתה, כדי למנוע הריגת אנשים ביוטנאם, וכאן הם אומרים להרוג באנשי המשטרה. והתשובה לכך פשוט עד מאוד, דדברים הנעשים על פי שכל עצמי בלבד אין זה כלום.

וזהו מה שמכּוּן רשי"י באמרו 'ואלה', מוסיף על הראשונים, מה הראשונים מסיני אף אלו מסיני. פירוש דכּוּ עשרת הדברות שקיומם ע"י בני ישראל הוא מצד ציווי ה', אשר קיבלום בסיני, כמו כן המשפטים האמורים כאן יהיה ג"כ עשייתם באופן זה.

וביאָר זקני ז"ל בזה, מה שאנו אומרים בפסוקי דזמרה כל יום 'מגיד דברו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום' (תהילים קמו י"ב), שלכאורה תמוה דהתינח כל התורה כולה, לא ניתנה לאומות. אמנם המשפטים

והדינים הרי אף בני נח נצטוו והוזהרו עליהם. ומהו 'לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום'. אלא הכוונה כי אומות העולם, אף את המשפטים אשר יעשון, הנה אין עשייתם, רק מצד הכנת שכלם בדבר שנכוּן לעשות כן, ולא לצד ציווי ה'. וזהו 'חוקיו ומשפטיו לישראל', שאצל בני ישראל החוקים והמשפטים שוים הם, לפי שעושין את המשפטים כענין חוק והיינו מחמת צו ה', אמנם 'לא עשה כן לכל גוי', והיינו שהגוים לא הגיעו למעלת עם ישראל, משום 'ומשפטים בל ידעום', כלומר שהם אינם יודעים לעשות את המשפטים כעין חוק ומצד ציווי ה'.

ולפי דבריו יש לומר דהכוונה 'משפטים בל ידעום', שידעום הוא ענין הדעת, ודעת הוא ענין החיבור, כמו שנאמר (בראשית ד א) 'והאדם ידע את חוה אשתו', שאצל בני ישראל החוקים והמשפטים מחוברים יחד, שהוא עושה את שתיהם רק מפני שזה רצון ה', אמנם 'לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום', שאצל הגוים ענין המשפטים אינו מחובר להחוקים, שקיום המשפטים הוא רק לפי שכלם ודעתם שזה מה

שנכון לעשות, וזה לא שייך כלל לענין רצון ה'.

בשעיינתי בביאור פסוקים אלו 'מגיד דברו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, לא עשה כן לכל גוי ומשפטים כל ידעום', מצאתי פנינים יקרים בדברי המלבי"ם על פרק זה, דברים ששייכים לתקופה שאנו נמצאים בה.

המלבי"ם מבאר מה שנאמר (תהילים קמו יב-יג) 'שבחי ירושלם את ה' הללי אלוקיך ציון, כי חזק בריחי שעריך', ומבאר כי חזק בריחי שעריך, שכל יוכל האויב לקרב אליך, וגם כרך בניך בקרבך, ר"ל שלא תצטרכו לא לגבורת הסוס למלחמה, כי לא ימצא מי שילחם אתך, ולא לשוקי האיש לבקש מזון במרחקים, כי בניך ימצאו ברכה הגם שיהיו בקרבך, ומפרש נגד מה שכתוב 'כי חזק בריחי שעריך'. 'השם גבולך שלום' (שם פסוק ד), ולא יבא אויב בשעריך, ונגד מה שכתוב 'כרך בניך בקרבך' אמר כי 'חלב חטים ישיבעך'. 'השולח' (שם פסוק טו), וגם אם לפעמים הוא

'שולח אמרתו ארץ' לגזור עליך איזה גזרה רעה, לא יארכו ימי הרעה, כי 'עד מהרה ירוץ דברו', תיכף ירוץ דבור אחר להשיב את האמירה הרעה ולבטל את הגזרה, 'מגיד' וזה יהיה ע"י 'שיגיד דברו ליעקב', ויודיעם ע"י הנביאים את הגזרה שרוצה לגזור עליהם, והם שבים בתשובה ומבטלים את הרעה, 'ולישאל' שהם הגדולים שבאומה, 'מגיד חוקיו ומשפטיו' והם הולכים בחוקות התורה וינחם על הרעה. 'לא עשה כן לכל גוי', ולכן הם נתונים תחת המערכה, שלא לבד שלא הודיע להם חוקיו, כי גם 'משפטים כל ידעום' שאף הנימוסים השכליים לא קבלו מה', ולכן ילכו במשפטים כל יחיו בהם.

אנו רואים מדברי המלבי"ם, שבזכות שאנו מקיימים המשפטים באותו בחינה כמו החוקים, הקב"ה מבטל מאיתנו כל הגזירות קשות ורעות.

יעזור השי"ת שיקויים בנו 'ונהפוך הוא אשר ישלמו היהודים המה בשונאיהם', ובקרב נוכח לביאת גוא"צ בב"א.

רעוא דרעוין

והנה יש בחינות אהבה ויראה, והנה יראה לא שייך רק שאנו מתיראים מפני הדבר שהוא למעלה ממנו, וזהו בחינות רחוק ששם גופל היראה, אבל מבחינות קרוב מגיע האהבה. וזה שכתוב 'והשתחוויתם', דהוא בחינות יראה, שמשתחוה לזה אמר מרחוק, כנ"ל מאותו הבחינה של רחוק השיגו בחינות היראה.

בשבוע הבעל"ט (ב' אדר) יחול יומא דהילולא של הבית ישראל מגור זצ"ל, וכבר סיפרתי שפעם אחת שאל הבית ישראל לאדם אחד אם הוא קרוב של פלוני, וענה לו האדם שהוא קרוב רחוק שלו (א ווייטער קרוב), שאלו הבית ישראל אפשר כוונתו, שאם הוא רחוק איך הוא קרוב ואם הוא קרוב אזי אינו רחוק, אלא אמר לו הבית ישראל שהוא יבאר לו מהו 'קרוב רחוק', וסיפר לו מה שהיה במעמד הכנסיה הגדולה בשנים שקודם למלחמה, שנפגשו שם אביו האמרי אמת מגור זצ"ל עם החפץ חיים זצ"ל, והקשה החפץ חיים בכיבוד הכתוב בפרשת ראה (דברים יג ה) 'אחרי ה' אלוקיכם תלכו' וגו', והרי קיימא לן בחז"ל (בר"ר מד ה) 'בכל מקום

ואל משה אמר עלה אל ה' אתה ואהרן נדב ואביהוא ושבעים מזקני ישראל והשתחוויתם מרחוק (שמות כד א).

זקני בקדושת לוי מבאר פסוק זה, דהנה הבורא ב"ה אצלו יש כביכול שני בחינות רחוק וקרוב, בחינת רחוק, הוא שאנו מאמינים שהאור אין סוף ב"ה הוא קדמון לכל הקדומים ואין שום בריה בעולם יכול להשיגו, כי אי אפשר למחשבה להשיגו מחמת דהמחשבה הוא מחודש, והקב"ה הוא קדמון לכל ואין שום אופן ושרף אשר ישיג אותו, כי הוא למעלה מן השגה, וזהו בחינות רחוק, שהוא רחוק ומובדל מן השגה. ובחינת קרוב, הוא שאנו מאמינים שהבורא ב"ה ממלא כל עלמין ובגו כל עלמין ומקיף כל עלמין לית אתר פנוי מיניה כי מלא כל הארץ כבודו, וזו הוא בחינת קרוב. ואנו בני ישראל צריכים להאמין בשני בחינות הנ"ל, האחד הוא רחוק והשני הוא קרוב. וזהו פירוש הכתוב (ישעיה נז יט) 'שלום לרחוק ולקרוב אמר ה'', לאותו צדיק שיאמין שהשי"ת הוא רחוק וקרוב, לזה השי"ת ב"ה ממשיך כל מיני השפעות לעולם.

משה עלה אלי ההרה והיה שם, דלכאורה צריכים להבין מה היה כונת הקב"ה באמרו 'והיה שם', דמובן מאליו שאם הוא יעלה בהר, שיהיה שם, אלא לפעמים יש שהאדם יכול להיות במקום מסוים, ובעצם הוא אינו שם, שהמחשבה שלו אינו שם. שלמשל יש לפעמים שאנו נמצאים בבית המדרש, אמנם במחשבה אנחנו לא נמצאים שם.

ודוגמא לדבר, אם אדם נכנס לבית המדרש עם סמארטפון, אינו בבחינת 'והיה שם', כי כל רגע מגיע לו הודעות וכדו' בכלי שלו ומתעסק בזה כל התפילה, ודברים אלו אמורים גם לגבי פלאפונים כשרים, שאם משאירים הטלפון פתוח, זה בלתי אפשרי להיות במצב של 'והיה שם', לכן מוטל על האדם לראות שלכל הפחות הפלאפון יהיה במצב שקט, שלא יפריע לו באמצע התפילה והלימוד.

יעזור השי"ת שנוכה להתקרב לעבודתו ית"ש, עדי נוכח לביאת גוא"צ בב"א.

שנאמר אחר סמוך - אחרי מופלג, ואיך נכתב אצל השי"ת שיהיו מופלגים ממנו, וענה לו האמרי אמת שאדרכה, אצל השי"ת כל כמה שהאדם מתקרב אליו מבין הוא יותר איך שהוא רחוק ממנו.

ודברים אלו מתאימים לדברי הקדושת לוי הנ"ל שאצל הקב"ה שייך בחינת קרוב ורחוק, אמנם כל כמה שהאדם מתקרב לה, אזי נופל עליו יראה גדולה מגדלות השי"ת, וזה מביא אותו להיות רחוק, כי מבין בשכלו כמה רחוק ומוכדל ה' יתברך משכל אנוש.

בזה הדרך באופן אחר יש לומר שיש עוד ענין שהוא קשור למושג של קרוב רחוק, וזה בענין הכלים הטכנולוגיים. שכל מי שמתקרב לכלים אלו, זה מרחיק האדם מעבודת השי"ת, וכל מי שמרחיק עצמו מכלים אלו, זה מקרב האדם לבורא ית"ש.

ויש להוסיף נופך בענין זה, דאיתא בספרים הק' על מה שאמר הכתוב (שמות כד יב) 'ויאמר ה' אל

שיחות קודש

לחיים לציון שנה ללימוד ספה"ק זרע שמשון בכולל ש"ס דקהילתינו

איתא בחז"ל (ביצה טו): 'הרוצה שיתקיימו נכסיו יטע בהן אדר', ויש לומר בזה רמז למה שאנו מציינים שנה להלימוד בספה"ק זרע שמשון בחודש אדר, ששם הספר הוא מענין זריעה ונטיעה, וזה סגולה גדולה שיטע נטיעה בספר קדוש זה.

הנה באמת היו אברכי הכולל יכולים לבוא בטענה ניצחת על שמפחיתים רבע שעה מהזמן שנקצב ללימוד סדר הגמרא למען הלימוד בספר זרע שמשון, ושמא לא יספיקו ללמוד את החומר הנדרש. וחשבתי ליישב הערה זו על פי סיפור ידוע שהיה אצל רבי ישראל סלנטר זצ"ל, שפעם בא אליו אדם ואמר לו שהוא עסוק מאוד במסחרו במשך כל היום, אין לו בנמצא זמן ללימוד התורה אלא חצי שעה ביום, ועל כן נפשו בשאלתו מה מוטב שילמד במשך חצי השעה. ענה לו רבי ישראל שילמד בספרי מוסר, ולתמיהת השואל הסביר לו רבי ישראל שלאחר שילמד בספרי מוסר ישים לב שיש לו הרבה יותר מחצי שעה ביום ללימוד התורה.

וכך גם מי שקובע לימוד בספרים קדושים כדוגמת הספר זרע שמשון, יבחין שבזמן שמשקיע ללימוד גמרא הוא מספיק יותר חומר בזמן מועט. ויעזור השי"ת שהלימוד בספר הקדוש יסייע בלימוד התורה כענין 'משנכנס אדר מרבין בשמחה', היינו בשמחת התורה, ויה"ר שנזכה לישועות בזכות הלימוד בספר זה כמובטח, ושנזכה לבנין ביהמ"ק בביאת גוא"צ בב"א.

תולדותיהם של צדיקים

עובדות וסיפורים על צדיקי הדורות
שיו"ד הל בשבוע הבעל"ט

הרה"ק רבי יהושע מדיביטיטש זי"ע
י"ב אדר א' תרצ"ו

גם חל ביום י"ב אדר היו"ד קדישא של הרה"ק רבי יהושע מדיביטיטש זי"ע בנו של בעל צבי לצדיק זי"ע. והוא מילא את מקום אביו בעיר ריישא. הוא היה נוהג לומר בכל סעודה את המשנה בזבחים (ב:) 'לשם ששה דברים הזבח נזבח לשם זבח לשם זבח לשם שם לשם אשים לשם ריח לשם ניחוח והחטאת ואשם לשם חטא', וזקני האדמו"ר הזקן מבאסטאן זי"ע היה נוהג גם כן לומר משנה זו בעת הסעודה. וזה לרמז ענין האוכל שהוא כדוגמת הקרבנות שהקריבו על גבי המזבח.

אחד ממקורביו היה אדם בשם רבי שלמה יהודה אינטעראטער ז"ל, והוא כתב ספר על תולדות רבו זי"ע, ושם הוא מביא שבעת שנפטר אביו רבי יצחק ז"ל, אמר לו רבו זי"ע שבכל יום קודם שמתחיל להתפלל לפני העמוד יביט לאחוריו לראות אם יש עוד חיוב בבית המדרש, ואם רואה שיש עוד אדם שצריך להתפלל לפני העמוד אזי שיוותר לו על העמוד, וזכות זה חשובה יותר מאשר התפילה לפני העמוד.

קודם שנסתלק והיה מוטל על ערש דווי אמר שיש במחשבתו רק דאגה אחת בלבד, שמא יפטר מהעולם ביום שישי והלוויה תצא סמוך ונראה לכניסת השבת, וציבור המלווים יצטרכו למהר ביותר להספיק את הקבורה קודם התקדש היום, וימהרו לשוב אל ביתם קודם השבת, וביותר

הוא דואג אם ירד אז שלג כבד וציבור המלווים יטרחו הרבה בהלווייתו. וכך היה שכמה שבועות אחר כך נסתלק והלוויה היתה ביום שישי והתחיל לירד שלג כבד מאוד, וכך טמונהו סמוך לאביו בעל צבי לצדיק זי"ע. ואז הבינו כולם שהרבי חזה זאת כבר זמן מה קודם הסתלקותו.

וכמעשה זה היה בעיר קראקא, שהתגוררה שם אשה אחת שתמיד אמרה שהיא רוצה להיקבר בבית החיים הישן ולא בחדש, ובזמן ההוא לא קברו יותר בבית החיים הישן אלא שהיא התעקשה שכך רצונה, וכל ששמע מרצונה זה פקפק ביכולת לטומנה בביה"ח הישן. ולבסוף כשנסתלקה מעולמה ירד שלג עז ולא היה שייך להביאה לקבורה בביה"ח החדש לרוב השלג שהצטבר, ולא היה ברירה אל לטומנה בביה"ח הישן.

הרה"ק רבי אהרן מבייטש זי"ע

י"ב אדר א' תרפ"ז

ביום י"ב אדר חל היו"ד קדישא של דודי הגה"צ רבי אהרן מבייטש זי"ע היה בנו של הרה"ק בעל האמרי נועם זי"ע מדז'יקוב, ובשעת המלחמה ברח לעיר קאשוי ורב העיר אז היה הגאון רבי שאול בראך זצ"ל, ורבי שאול עמד לימינו בכל מה שהיה זקוק, והגיע להשתתף אצל השולחנות שערך. והוא היה בעל תפילה ובעל מנגן שהשפיע רבות על אחרים. ושם בקאשוי היה מפעל שבו ייצרו קפה, ולחצו עליו שיתן הכשר על המפעל, והוא לא רצה אף שמצב פרנסתו היתה דחוקה, וזה מפני שהרה"ק משינאווא זי"ע גם כן לא רצה לתת הכשר על מפעל זה, ולבסוף הלך לשאול את רב העיר רבי שאול זצ"ל, ענה לו רבי שאול: "בייטש'ער רב, בטוחני שבעל הדברי יחזקאל זי"ע יבוא לקראתכם בעולם העליון על שלא פעלתם כנגד רצונו הקדוש".

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הרה"ח פישל בדנשטיין הי"ו

לדגל השמחה השרויה במעונו בהולדת הנכדה למזל"ט

זיה"ר שיזכו לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים

ולדוות דוב שמחה נחת ותענוג דקדושה

בבריות גופא ונהודא מעליא

הוצאות הגליון נדבת

ידידנו הר"ר אבדהם ישעיה פרקל הי"ו

לדגל השמחה השרויה במעונו בהולדת בתו למזל"ט

זיה"ר שיזכה לגדלה לתורה לחופה ולמעשים טובים

ולדוות דוב שמחה נחת ותענוג דקדושה

בבריות גופא ונהודא מעליא